

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 10 серпня 1985 року

№ 96 (3603)

Ціна 2 коп.

XXVII з'їзду КПРС — ГІДНУ ЗУСТРІЧ!

ЗА ПРАВО НОСИТИ ПОЧЕСНЕ ІМ'Я

На трудовому календарі токарів комсомольсько-молодіжної бригади механоскладального цеху № 2 кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута (бригадир М. Дрозд, групкомсорт Ю. Матієнко) — липень 1986 року. П'ятирічку хлопці виконали ще в жовтні 1984 року, тепер, готуючись гідно зустріти XXVII з'їзд КПРС, бригада зобов'язалася виконати річне завдання 1986 року до 68-ї річниці Великого Жовтня.

У бригаді десять чоловік, п'ять із них — ударники комуністичної праці. Щомісяця хлопці виконують план на 135—137 процентів, а у дні фестивального тижня — на 150 процентів. У цьому році бригада уже відпрацювала два дні на закономірній сировині і матеріалах.

Днями комсомольсько-молодіжний колектив другого механоскладального цеху звернувся у заводський комітет комсомолу з ініціативою — боротися за присвоєння їм імені XXVII з'їзду КПРС.

М. БІЛЯЦЬКА.

(Розповідь про цей колектив читайте в одному з наступних номерів «ММ» під рубрикою «П'ятирічка і мн. Розмова з молодим сучасником»)

Є П'ЯТИРІЧКА!

Цим сьогодні можуть похвалитися члени комсомольсько-молодіжного колективу вівцекомплексу колгоспу імені Щорса Бобринецького району, який очолює В. Т. Величенко, групкомсорт — М. Захарченко.

Вагомим трудовим успіхом у передз'їздовському змаганні домогся цей колектив. Так, у нинішньому році молоді чабани одержали по 115 ягнят від кожних 100 вівцемоток. Настриг вовни на вівцю становить 4,2 кілограма. При п'ятирічному плані 966 центнерів державі продано вже 1051 центнер вовни.

М. ВАСИЛЕНКО.
Бобринецький район.

Телеграма в номер

Готуючи гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС, на п'ять місяців раніше строку виконала річне соціалістичне завдання доярка радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району Лідія Шелест. Уже сьогодні вона надіслала понад три тисячі кілограмів молока на корову.

ЖИТТЯ СПІЛКИ:
КОМСОМЛЬСЬКА ІНІЦІАТИВА

Такі вони, ці хлопці!

Гроно важких, стокілограмових, схожих на величезні гриби, заготовок повільно відірвалося від підлоги і занесло в повітря. Ще мить, і злегка погодують, усе це рушало в напрямку довгого ряду верстатів у габарити цеху.

— Що з них буде робити? — запитую у Олега Лавецького. Адже саме він зараз виконував обов'язки верстатника, нагнізував заготовки на сталецький прут, підключував їх до гачка кран балки.

— Надійшло чергове замовлення на муфти, — відповідає він.

Олег — член комсомольсько-молодіжного колективу верстатників механічної дільниці цеху ремонту транспортного обладнання. Того самого КМК, який в лютому цього року став ініціатором патріотичного руху молоді рудоремонтного заводу по зарахуванню до своїх рядів на честь 40-річчя Великої Перемоги видатних героїв-земляків. У березні — травні вони зарахували до свого колективу двічі Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР Л. І. Попова. Зароблені гроші — 200 карбованців, надіслали до радянського Фонду миру. Почина підтримувати інші молодіжні колективи заводу.

Очолює колектив молодих верстатників змішаний майстер Н. Г. Голубинича. Пропу її розповісти про кращих комсомольців-виробничників. І хоча Ніна Григорівна вже вибула з комсомольського віку, в її словах відчутний особливий оптимізм, притаманний людям, які працюють разом з молоддю.

— Вісімнадцять хлопців і дівчат входять до комсомольсько-молодіжного колективу, — розповідає вона. — Працюють завзято, з волею. Важко виділити когось окремо — це було б несправедливо щодо інших. І все ж сиробую. Ось, наприклад, Андрій Самойлов, наш групкомсорт. Він хороший організатор, знає підхід до кожного. Вже знайомий вам, Олег Лавецький сумлінно виконує обов'язки секретаря комсомольської організації цеху, нещодавно його прийнято до лав КПРС. Сашико Валентина редагує цеховий «Комсомольський прожектор». Ного обов'язок — висвітлення виробничих і громадських справ колективу. Віктор Костомаров — закоханий в спорт. До речі, наша молоддь захоплюється волейболом, плаванням. Але в особливій пошані футбол.

Деталі, які виготовляють на механічній дільниці, йдуть величезними серіями, а значить швидко доводиться перебудовуватися, вивчати нові креслення. Продукція різноманітна: муфти, ролики транспортерів, диски й валів дробарок-млинів, гайки, болти, шайби, шпильки. Все це надходить на вузькій розріз, теплоелектроцентральної, брикетної фабрики, шахти. Робота відповідальна, адже запасні частини завжди з термінами чекають гуртки виробничого об'єднання «Олександрівський».

Громадську діяльність молоддь не відокремлює від

виробничої. КМК бере участь у всіх громадських починаннях свого підприємства, всього міста, країни. Так, напередодні відкриття XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві токарі вишили на комсомольській суботник і зароблені на цьому кошти перерахували у Фонд форуму молоді.

Великий ентузіазм викликали у заводчан рішення квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС. Рудоремонтники вирішили ударною працею ознаменувати важливу подію в житті радянського народу — XXVII з'їзд КПРС. В соціалістичне змагання за гідну зустріч з'їзду включилися і молоді виробничники цеху ремонту транспортного обладнання. Вони щодня перевиконують змішані завдання. Продуктивність праці під час ударної вахти зросла проти запланованої на 2,7 процента. На передз'їздовській вахті працювати з максимальною продуктивністю праці — так вирішила бригада.

Вітер погойдував качалки очерету, тихо пласкотіла вода, по її поверхні розходився кола, в глибині мерехтіли шматки риб'ячої тіли. А поряд з цією красою добре впорядковані клумби яскравих квітів. Біля шугучого ставка навис, стели, лавки.

Зрозумівши мій подив, Ніна Григорівна Голубинича пояснила: «Це наш куточок відпочинку. Зробили його власними руками робітники цеху, зокрема, наша молоддь».

Щось подібне я бачив колись на фото в одному з журналів, де мова йшла про куточки природи в осялах грошовитих мешканців. Зробили саме тут, на заводському подвір'ї, території якого в увелені багатьох зовсім не нагадує парк культури і відпочинку.

— Ми думаємо інакше, — каже Н. Г. Голубинича. — Ось чому комсомольці цеху взяли активну участь у створенні цього дива.

Такі вони — молоді верстатники цеху ремонту транспортного обладнання Олександрівського рудоремонтного заводу. В минулому році КМК виборов першість серед комсомольсько-молодіжних колективів підприємства, був визнаний одним з кращих у місті. У нинішньому році верстатники не збираються здавати позиції, прагнуть примножити здобуте, зустріти наступний з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу високими трудовими показниками.

В. ДЕРУСОВ.
М. Олександрів.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА

До гарту, до краси

БІЛЬШЕ 390 тисяч фізкультурників Кіровоградщини вийдуть сьогодні на стадіони під прапорами добровільних спортивних товариств. У колективах фізкультури, піонерських таборах триватимуть поєдинки багатоборців ГПО, бігунів, відбудуться змагання з ігрових видів спорту. Зустрівшись з колишніми френтовиками, юні спортсмени складуть рапорти про свої досягнення на стартах, присвячених 40-річчю Великої Перемоги. Будуть названі імена кращих з кращих — передусім легкоатлетів Сергія Котика, Галини Котової, Наталі Грабар, гімнасток Олеси Дудник і Наталі Лесової, члена збірної республіканської ради ДСТ «Авангард» з хокею на траві Гульгари Амесої, стеновиків Костянтина Мандрика, Маргарити Заяц і Олени Чернявської, плавець Юрія Цимбалюка і Сергія Пальчикова, веслувальників Юрія Глушка і Сергія Каленюка. Це вони продемонстрували найвищу майстерність на Всесоюзних і республіканських юнацьких спортивних іграх, ставши призерами, привезли нагороди з чемпіонатів і першостей країни та республіки і тепер готуються до змагань, що входять до заліку IX Спартакіади УРСР.

Сьогодні закінчується Всесвітній Тиждень здоров'я. В містах і районах області він проходить під девізом «Всією сім'єю — на старт!» У виробничих колективах робочий день починається з ранкової гімнастики. Ветерани спорту, кращі спортсмени, фізкультурні активісти побували у кінотеатрах, будинках-культури, гуртожитках, де перед початком кінофільмів, концертів учасників художньої самодіяльності прочитали лекції, провели бесіди про значимість фізичної культури і спорту, введення в дію комплексу ГПО, шкідливість куріння і пияцтва. Під час Тижня активізували свою роботу групи «Здоров'я», велась робота по будівництву нових та експлуатації наявних спортивних баз, де сьогодні демонструють свою майстерність представники колективів фізкультури, взяли участь у турнірах під девізом «Всією бригадою — на стадіон!», присвячені 50-річчю сталінізму. В колгоспі «Победа» Маловишківського району, наприклад, відбудуться змагання на приз імені колишнього голови правління цього господарства Героя Соціалістичної Праці О. П. Махінки, а в колгоспі імені Щорса Ульяновського району спортсмени-механізатори змагатимуться за приз пам'яті колишнього бригадира тракторної бригади Ю. І. Барвінського. Подібні поєдинки пройдуть у колгоспах імені Кірова та «Шляхом Леніна» Олександрівського, «Союз» Знаменського районів.

День фізкультурника — свято молодості, краси. Його йдуть зустрічати люди високого фізичного гарту, яким спорт допомагає долати висоти в праці, набиратись сил і багаторості.

На знімку: сім'я Корнєвих на тренуванні (розповідь про неї читайте на 3-й сторі).

ЗАВТРА — НОВА ДОРОГА

Щодня вирушає в путь агітаційно-художня бригада знаменського районного будинку культури та Палацу культури залізничників. Ждуть її на фермах, тонах, тран-

торних бригадах у полі, на підприємствах. Щодня — нова дорога.

Перед концертом завжди виступають лектори організацій товариства «Знання», котрі висвіт-

люють актуальні питання міжнародної політики, боротьби з пияцтвом, медичні аспекти.

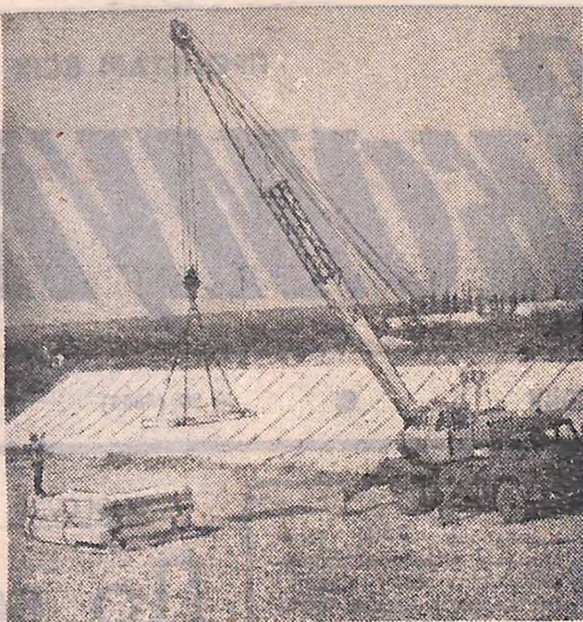
У складі агітбригади багато молодих артистів, а такі, як Сергій Гайда-

ма, Ганна Мамалат, Валерій Роговенко, Володимир Ковальчук, Володимир Шмуратов займаються цією потрібною справою вже тривалий час.

О. УСТИНОВСЬКИЙ.
Знаменський район.

ЗАВТРА —
ДЕНЬ БУДІВЕЛЬНИКАЗа
помахом
чарівної
палички

Сьогодні, мабуть, не знайдеш у нашій країні міста, у якого не рвалися б стріли баштових кранів. Новобудови — ознака часу. Нїби за помахом чарівника виростають (ще донедавна на пустирі) цілі мікрорайони, нові корпуси заводів.

нинішнього року колектив бригади виконав виробничі завдання на 110 процентів. Новоселам під ключ здали у селі Тарасівці два житлових будинки для спеціалістів. Зараз бригада А. Ізюмова будує в колгоспі імені Шевченка одночасно два об'єкти — сховище для мінеральних і органічних добрив та теплиці для вирощування ранніх овочів.

Фоторепортаж
С. ФЕНЕНКА.

Новгородківський район.

приміщення тваринницьких ферм. Армія цих чарівників рахується у тисячах, мільйонах, і зростає вона — будівельниками...

З добрим настроєм зустрічають своє професійне свято члени комсомольсько-молодіжної бригади Новгородківської механізованої пересувної міжгосподарської колони, яку очолює бригадир А. Ізюмов. З року в рік працюють будівельники з перевиконанням союзов'язань. Ось і за сім місяців

Їхні горизонти

Кхіеу Чан Тхеаві прийшов вчитися до Радянського Союзу з далекої Кампучії. Ще там, у себе на батьківщині, він чимало чув про нашу країну, про її молоді. Мріяв юнак побукати у СРСР, і ця мрія здійснилася. Нині він — студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Кхіеу Чан Тхеаві, щоб повністю зрозуміти чим живе радянська молодь, щоб перевірити й себе на ділі, став бійцем міжнародного студентського будівельного загону «Горизонт».

Готуючись до третього трудового семестру, юнак, як і всі інші бійці загону, проходить спеціальну професійну підготовку: адже ні в кого із загону будівельної спеціальності не було. Виконувати бетонні роботи, та укладати водопровідні труби справа не з легких. Але коли поруч з тобою товариші — будівельники, справа стає легшою. Це Кхіеу Чан Тхеаві зрозумів, працюючи у складі загону «Горизонт» у ПМК-35, що в Новоукраїні. Тільки за два тижні 27 бійців студентського

будзагону виконали обсяг робіт на суму 50 тисяч карбованців. (при плані 65 тисяч карбованців на весь період роботи). Крім того, «горизонтівці» допомагають місцевій школі будувати кошари, біля гуртожитку ПМК-35 обладнали дитячий та спортивний майданчик. Вони заготовили 75 тонн кормів. А з яким піднесеним настроєм вони виконували роботи у дні ударної праці! Зароблені на них кошти — 258 карбованців — були перечислені до фонду XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. А 310 карбованців — до фонду допомоги країнам, які розвиваються. Тобто і для країни Кхіеу Чан Тхеаві. Коли ж прийду на свою батьківщину, — каже студент-кампусієць, — я розповім своїм товаришам про радянських людей, про те, як вони вміють працювати і дружити. Безсумнівно, розповідь хлопчина там, на своїй далекій багатораздальній батьківщині й про те, що у Радянському Союзі товариші його звали братам, і ставилися до нього

по-братськи: допомагали як могли, не залишали самотнім, цікавилися життям його народу. Подрозумів юнак з Борисом Солодучком та Володимиром Пасічником. Та й командир загону Володимир Жерновий став товаришем цього симпатичного сміливого хлопця з допитливими очима. Горизонти цієї дружби безмежні і чисті, бо молодих людей з'єднала спільна пра-

ця, спільні інтереси і спільна мета — якнайкраще зрозуміти одне одного. Адаже, як відзначалося на XII Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві, взаєморозуміння між народами, — це один із шляхів до збереження миру на Землі.

О. АНОХІНА.
Фото С. ФЕНЕНКА.

На знімку: Борис Солодучук, Кхіеу Чан Тхеаві та Володимир Пасічник.

В минулі роки за виробничими показниками працівники побутового обслуговування Добровецького району були одними з кращих в області. І не тільки за показниками. Оперативність виконання замовлень, висока якість, асортимент — ось що характеризувало їхню працю.

В мене ось на столі зараз лежить кілька скарпід замовників. Цього року ми маємо їх багато. Холодильники, пральні машини ремонтуються не вчасно і неякісно. І через цю службу ми потерпаємо. А навести порядок неспро-

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ПОШИТИ САРАФАН —
НАЙПРОСТІШЕ...

Та останнім часом побільшало паркань у населенні на обслуговування. Це не могло не позначитися і на виконанні виробничого плану — з підрізними завданнями нинішнього року побутовіки Добровецького району не справились.

Сьогоднішня розмова нашого кореспондента з директором райпобуткомбінату М. Г. Штукіним — про проблеми, прорахунок і перспективи розвитку побутового обслуговування.

— Микола Григоровичу, закінчуються вже жнива і, безумовно, готувались і брали участь у них працівники побутового обслуговування. Яким досвід маєте на період ось таких важливих сільськогосподарських кампаній? — За період жнив ми завжди затверджуємо графік обслуговування: хліборобів і члени цього графіка дотримуються. В іншому розпорядженні ціль спеціальних автомашин, які й жнива весь час у дорозі. Виконуємо мінулі замовлення, записуємо нові. Головне, щоб не було переборів із низдами, а в них ми і самі зацікавлені. Змушені й зобов'язані йти до замовника, бо замовник (жінка, бабуся) й сама часом не має часу навідатися в комплексно-приймальний пункт. Саме тому ми повинні їй допомогти...

У жниву пору ми будемо і в полі, і в току, і на фермі. Отримуємо багато замовлень. Так само й восени, коли копати буряки, збиратимуть нині пізнє культиури.

— Замовлення йдуть в усі цехи комбінату. Хто з них найкраще справляється? — Останнім часом добре працюють колективи пошиття легкого плаття, колектив віночного цеху, вишивального... Приміром, високим попитом користується продукція вишивальниць. Знаю, що такі послуги виконують рідко в якому побутокомбінаті. Досвід ми запозичили у сусідів — черкашан. Вишивають у нас рушники

(на весілля, для урочистих прощань у Радянську Армію, просто так — для хатнього застатку), наволочки, напінформати по замовленню.

Ці колективи відзначаються високою культурою праці, постійно підвищують свій рівень.

— В цілому ж пірічний план побутовіки не виконали... — Сподіваємось, що надолужимо в другому півріччі. А чому не вдалося? Тут кілька причин. Навіть перша і найважливіша — нас постійно підводять швейний цех. Протягом там 90 чоловік — колектив великий, третина всіх працівників у комбінаті з завданнями не справляються. Бо витрати свого замовлення, які хоча й не модні, сучасний верхній одяг. Швачки не спроможні задовольнити попит. Працюють по-старому. А сиробути перевити їх, коли вже роками вони звикли шити сарафани із двома застібками й годі. Тут в нас, як кажуть, криється великий резерв, і ми мусимо його використати найближчим часом. Вагоме слово мають сказати молоді.

За останній час колектив швачок поповнився комсомолками, молодими здібними спеціалістами. Бригаду швейниць очолила завідувач Лиза Лисова. В Політінформі будинок побуду направило випускницю Кіровоградського СПТУ Олену Пилипенко. Уже сумлінною і творчою роботою зарекомендувала себе молода комуністка Поліна Горбаченко у Липівці. Після закінчення технікуму в наш колектив прийшла молодий технолог швейного виробництва Ніна Паламарчук. Так що, як бачите, швейний цех отримав добре молоде поповнення. Діагност, і переконаний, скажуть своє слово.

— В недавньому номері районної газети «Сільське життя» висловлювалися претензії стосовно ремонту побутової техніки...

можли, оскільки ремонтують електропобутову техніку не ми самі, а наші, так би мовити, субпідрядники — майстри кіровоградського заводу «Реміобуттехніка». Зверталися до керівництва заводу — наслідків пошти що не видно. Бо це деякі травневі замовлення не виконано. Не раз говорив я з ремонтниками. Вони, як правило, посилаються на брак запчастин. Але ж чому тоді немає паркань на роботу Політінформі? Хазяїн, як мовиться, один, постачання однакове, а результати різні. Вся справа, пенно, в спеціалістах. В їхньому спеціаліст до роботи.

— Питання надвір, як я зрозумів, у вас одне з болючих?

— Так. Я вже трохи говорив про це. Випадкові люди заступають комплексними приймальничими пунктами у Глишині, Олександрівці, Любомирці. Про який авторитет нашої роботи можна говорити, коли заступають пунктом у Глишині Ніна Гріб постійно надоволу недо виконує план. Скарикатися люди.

— Микола Григоровичу, ви впевнено сказали, що в другому півріччі надолужите прогнане. Яким чином?

— Зробити це буде, звичайно, нелегко. Але потенційні можливості у нас є. Про деякі резерви я вже згадавав. Не одразу вони, виявлять себе, тут також не треба себе тішити. Сподіваємось, що добрим результатом сприятиме вирішення кадрового питання, чекатимемо допомоги від заводу «Реміобуттехніка», і, звичайно, великі надії покладаємо на молоді зміни. Сьогодні комсомольська організація комбінату — це 68 членів ВЛКСМ. Іского ж молоді — третина від усіх працівників. Думаю, що напередодні роботи з ними не забаряться проявитися високим результатом.

Віа розмову
В. БОНДАР.

3 ВІПУСКУ «РОМАНТИК»

НАЙЦІННІШИЙ СКАРБ

Колись у дазину на території Північного Причорномор'я жили племена скіфів. Це був гордий і мужній народ, який не знав страху у бою та втоми у праці. Мабуть саме тому студенти-історики Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна назвали

свій будівельний загін «Скіф-85».

Нині цей загін працює на спорудженні будинків для колгоспників у селі Дмитрівка Знаменського району. Кожен з бійців зайнятий конкретною справою — ніяких простоїв, перекурів, мотушів.

— Інакше б ми не змогли працювати, студзагонівці самі вирішили, як краще розставити сили, — говорить командир будзагону Валентина Шаповал. У загоні організовано три бригади. І кожна з них працює за методом бригадного підряду. Організовано і соціалістичне змагання, підсумки якого підбиваються щодня на вечірній лінійці.

Тон у роботі задають самі бригадири Сергій Мельников, Сергій Озерянік та Євген Дубовка.

Для багатьох бійців загону «Скіф-85» це піло — останнє студентське. І від працювати його вони вирішили по-ударному.

Н. ЛИХУНЖАН,
босць загону «Журналіст».

Знаменський район.

АВТОМОБІЛЬ— СВОЇМИ РУКАМИ

5 серпня цього року в Києві стартував перший республіканський автопробіг спортивних і саморобних автомобілів, організований ЦК ЛКСМУ, добровільним товариством «Автомобілістів УРСР», редакцією журналу «Знання та праця». 8 серпня в Києві, в парку імені В. І. Леніна, учасники автопробігу влаштували виставку саморобних і антикварних техніки.

У нашій республіці дедалі популярнішим стає самодіяльне автомобілебудування, захоплення реставрацією вітчизняних та зарубіжних моделей транспортної техніки минулих років. Ентузіастів цієї справи об'єднують спеціальні клуби, роботу яких координують обласні, міські та районні ради добровільного товариства автомобілістів.

Серед експонатів на колесях є вже «гітудовані» призери пробігів, що їх проводили журнал ЦК ВЛКСМ «Техніка — молодіж», ЦК ДТСААФ. Це такі машини як «Гурбет-2» С. Животова із Житомира, «Спорт-1200» В. Березовського з Умані, «Вікторія» В. Філоненка з Донецька та багато інших. За складних кліматичних і дорожніх умов вони продемонстрували високі технічні якості, всі агрегати економічні, доступні в обслуговуванні. Окремі вузли, деталі, конструкції аматорів заслуговують на увагу тим, що вони втілюють у собі найновіші досягнення науки і техніки. Основна мета цього річного автопробігу — популяризувати технічну творчість. Серед учасників цього заходу є багато юнаків, котрі, наслідуючи приклад старших товаришів, захопилися автомобілебудуванням. Варто назвати хоча б колектив харківського клубу «Вічний пошук», який очолює справжній ентузіаст, вихователь В. Тарануха. Юні конструктори представили п'ять експонатів. Кожен із них — зміцнене технічне рішення, дизайнерське оформлення.

Відрядно, що і в Кіровограді активно діють клуби саморобних та антикварних машин. Один із них — при Ленінській районній товариства ДТМЛ очолює майстер індивідуального замовлення ателє «Павутинка» Н. Ермолаєва. На рахунок цього колективу 25 саморобок і 15 антикварів. У парку імені Леніна учасники виставки і гості зацікавилися старовинним вітчизняним автомобілем «31М-12». За кермом — Марія Іванівна Шклярова, ветеран праці, учасник Великої Вітчизняної війни. У грізні воєнні роки вона працювала на «півторатонці», і ось уже 28 років водить «31М-12», працює водієм на заводі «Червона зірка». Марія Іванівна — почесний член кіровоградського клубу «Автосетре».

Перший республіканський пробіг зібрав чимало машин — 20 саморобок і близько 10 антикварів. Серед них є й нові екземпляри. Журнал «Знання та праця» в наступному році детально розповість про кожен автомобіль.

Маршрут автопробігу пролягає дорогами Дніпропетровської та Херсонської областей.

О. ТРОЦЕНКО.

СТАРТ

М ЕНЕ інколи називали диваком, коли бачили, як я цілими годинами бігав. Називали недалекогляді. А ті, хто по-справжньому розумів, що значить набратися бадьорості і сили на трасі бігу, по-доброму заздрили. Заздрили і згодом ставали разом зі мною на старт.

Нині, коли ми даємо нещадну відсіч пияцтву і алкоголізму, період згадує той час. І розповідаю багатьом світловодцям про значимість бігу.

Хто залидає в чарку? Передусім ті, хто не знає, куди себе діти у вільний час. Замість того, щоб піти в будинок культури на репетицію одного з гуртків, занебитися у спортивну секцію, молода людина спить після робочої зміни в магазині за пляшкою вина. Тож таким ми намаємося втручатися, що вони глибоко помилуються.

Першим агітатором за тверезість стає спорт. І самі спортсмени.

У місті тепер всі знають про клуб любителів бігу «Славутич», що створений при спортивному комплексі заводу чистих металів. Очолує його токар Борис Большаков. Першими його помічниками стали робітники Григорій Яненко та інженер кандидат технічних наук Юрій Пухов. Ці

СЬОГОДНІ ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА. Найбільш масові старту у день свята відбуваються на спортивних базах обласного центру. В лісовому масиві Новомиколаївки вранці стартують марафонці. На приз спортклубу «Зірка» змагатимуться тенісисти, волейболісти, футболісти, шахісти та шашкісти. Стадіон факультету фізичного виховання педінституту — першість обласної ДСТ «Авангард» з легкої атлетики. Стадіон «Піонер» — спортивне свято колективу фізкультури «Радист».

ТУРНІРНЕ

Вихованець кіровоградського тренера В. В. Манька (ДЮСШ облспорткомітету) майстер спорту

Орієнтир дає «Славутич»

ПОСТ БАДЬОРОСТІ

Голова Світловодського міського спорткомітету Г. М. Манойлов у свій час працював на заводі, а після роботи тренувався на стадіоні, бігав алеями парків і скверів, просто вулицями міста, берегами рукотворного Кременчуцького моря — щодня більше 30 кілометрів. Після тривалої підготовки він став майстром спорту з марафонського бігу, багаторазовим призером першостей республіки. Сьогодні Григорій Михайлович ділиться своїми думками про значимість бігу.

Ентузіаст згуртували спочатку невеличкий колектив — близько тридцяти чоловік. Бігають на стадіоні, в парку культури і відпочинку імені І. І. Шевченка. Щодня долають більше 10—15 кілометрів. За п'ять бігом допомагає Григорію Яненку стати кандидатом у майстри спорту з багатоборства ГПО, чемпіоном області. Нещодавно він брав участь у пробігах, присвячених 40-річчю Великої Перемоги, — представляв наш «Славутич» на змаганнях у Бресті, Ворошиловграді, Щоразу повертався з нагородами переможця.

Бігунів із «Славутича» наслідують десятки інших робітників заводу чистих металів. І хоч вони ще не долають по 10—15 кілометрів, але раками на стадіоні і в парку бігом і оздоровчою ходьбою займаються по 30—40 хвилин. Крім цього, гімнастичні вправи, гра у волейбол, баскетбол, підтягування на перекладні. Активісти «Славутича» пішли в робітничі гуртожитки, завітали в піонерські табори. З тим, щоб під час Всесвітнього тижня здоров'я провести роз'яснювальну роботу, залучити до занять фізкультурою і спортом якнайбільше робітників, учнівської молоді. Наприклад, у піонерському таборі «Чайка» було проведено «Малі олімпійські ігри», а на комбінаті твердих сплавів і тупоплавких металів в підліткових клубах фізкультурні активісти влаш-

тували турніри з багатоборства ГПО. Першим видом програми тут теж був біг.

Кілька днів тому я зустрівся з робітником заводу чистих металів Костянтином Швецем. Цікавився, як він провів вихідні дні. Швець відповів, що разом з дружиною вирушили в туристичний похід, раками були на грісі бігу. К. Швець став одним з найсильніших багатоборців ГПО міста. Допомогли йому в цьому чемпіони області Вячеслав Ковязін і Григорій Яненко. Своїм особистим прикладом.

І тепер у нас в місті ніхто не дивується, коли раками, ніхого надвечір'я на вулицях, у парках і скверах з'являються любителі бігу, які взяли приклад з ентузіастів «Славутича». Побачить, скажімо, ветеран таких «диваків» і говорить молодшим:

— Оце справді серйозні і ділові люди...

Г. МАНОЙЛОВ, голова Світловодського міського спорткомітету.

Сергій Пальчинов, виступаючи на юнацькій першості Європи з плавання в Женеві, завоював бронзову нагороду (200 метрів на спині). На стометрівці він був п'ятим. І знову учень Гайворонського машинобудівного технікуму Сергій Нотик виборов перемогу. На цей раз на першості республіканської ради ДСТ «Колос» з легкої атлетики, де він виконав норматив кандидата у майстри спорту, показавши найкращий результат на дистанції 800 метрів. Другий вихованець гайворонського тренера М. В. Самборського Володимир Боїко здобув срібну нагороду на 3-кілометровій дистанції. А їхній товариш по команді Ігор Солтанюк (тренер І. В. Мунса) завоював «бронзу», виступаючи

на дистанції дві тисячі метрів. На цих змаганнях (вони відбулися в Хмельницькому) виступав і Володимир Білононь з с.мт Олександрівки (нині він підвищує свою майстерність в республіканській школі інтернату спортивного проф ілю), який був другим під час стартів стрибунів у висоту.

ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

КОЛИ представниця колективу фізкультури колгоспу «Шлях до комунізму» Долинського району Людмила Корнева стала чемпіонкою обласної «Колос» з багатоборства ГПО, її запитали:

групи самотужки тримаються на воді, пропливають по десять-двадцять метрів. Цього теж навчила їх Людмила Вікторівна.

Торік, наприклад, у перший клас місцевої школи всі хлопчики і дівчатка

У сім'ї— Всі чемпіони

І тут, в Іванівці, чемпіонка облради «Колос» з багатоборства ГПО зробила чимало, щоб жителі села виходили на старті цими сім'ями. Наприклад, кращий механізатор колгоспу Микола Ткаченко теж був призером обласних змагань з багатоборства ГПО серед сільських трудівників. А в Іванівці разом з ним на стадіон приходять його діти — Сергійко і Оксанка.

Залучила Людмила Вікторівна до занять фізкультурою і спортом багатьох тваринників колгоспу, передусім молодих жінок і дівчат, які раніше не відвідували спортивних секцій.

І ось уже є перший успіх — на обласному турнірі «Всією бригадою» — на стадіоні! Тваринники колгоспу «Шлях до комунізму» отримали приз імені Героя Соціалістичної Праці Г. І. Ткаченко. Особливо від

Миколи Ткаченка, котрий стартував у групі спортсменів механізаторів, що боролися за приз імені даці Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Коланди очолювала Людмила Корнева — громад-

— Скільки ви тренувалися, щоб мати такі високі показники?
— З дитсадка.
— А працюєте тепер де?
— В дитсадку. Завідуючою.
— А коли ж тренуєтесь?
— Вранці, вдень, ввечері. Там же, в дитсадку. Разом з хлопчиками і дівчатками.

І це справді так. Тут, біля дитсадка села Іванівки, Л. Корнева разом з комсомольцями колгоспу обладнала невеличке спортивне містечко де є ігрові майданчики, полоса перешкод, гімнастичний сектор. Щодня в дитсадку — ранкова гімнастика, яку проводить сама Л. Корнева і вихователь дитсадка. Поки не настане спека, влаштовуються рухливі ігри — малюки бігають, стрибають, кидають тенісний м'ячик, виконують вправи на гімнастичних драбинах. А після обіду, як в колгоспному ставку зігріється вода, завідуюча дитсадком веде малюків купатися. Меншенків плавають на надувних камерах, а вихованці старшої

прийшли із спеціальним свідоцтвом — вмінню плавати.

Вихованці дитсадка взяли участь в районному турнірі, що проводиться під девізом «Тато, мама і я — спортивна сім'я». На старт вийшли Валерій і Людмила Корневи, а з ними їхні діти Віта і Тарасик. Вони лідирували в усіх видах спортивної програми.

значилася тут завідуюча фермою Любов Зазвірська, доярки Ніна Максименко, Ольга Новік, Світлана Тернавська.

А з словами привітання на цих змаганнях виступали юні спортсмени дитсадка села Іванівки. Серед них були діти механізатора

ський інструктор по спорту, громадський тренер.

...Звичайний літній недільний день. Вранці Валерій і Людмила Корневи, одягнувши спортивні костюми, виходять з сином і дочкою на «домашній стадіон». А після сніданку — в поле — батько і мати допомагати колгоспникам заготовляти сіно, а Віта і Тарас збирати городину. Повертаються з роботи, звичайно, стомленими. Та коли селом спускається надвечір'я, сім'я Корневих знову набирається бадьорості на колгоспному спортивному комплексі. За Корневими — сім'я М. Ткаченка, за Ткаченком — Л. Зазвірська з дітьми-доярками. Іванівка виходить на змагання, що проводяться за програмою Всесвітнього тижня здоров'я.

В. ВІНЦЕВИЙ.

На знімках: Л. В. Корнева проводить ранкову гімнастику; вихованці дитсадку долають полосу перешкод; перші уроки з плавання.

Фото С. ФЕНЕНКА.

«ТАК ЗАЗДРЮ ПІАНІСТАМ...»

«Вже третій рік батьки примушують мене відвідувати музичну школу, а мені там нецікаво», — писала кировградка Жанна Т. у минулому випуску «Диск-залу» (13 липня ц. р., публікація «Музикант мимоволі?»). Ми просили читачів поради щодо дівчини і з відгуків на її лист вибрали два, що найхарактерніше відображають ракурси погляду на проблему.

Жанно, а твої ровесники. Закінчили музичну школу, де вчилася сім років. І з радістю згадуєш дні навчання. Хоча раніше граглося, як і в тебе — ніякого інтересу до музики. Але потім усе змінилось, бо примушувала себе зва-

тися на заняття. В старших класах зрозуміла — музика дає людям дуже багато, і головне — бачити і відчувати те, що недоступно людям, котрі від музики далекі.

Вважаю: ти, Жанно, неправильно робиш, що під-

даєш своїм настроєм «не хочу, нецікаво». Невправі й батьки, що задовольняють тебе доречними речами. Ти спробуй відключитися від їхніх умовлянь і зрозуміти сама — музика потрібна тобі.

ОЛЕНА С.

м. Кіровоград.

Я не розумію Жанну. Неї є чудова можливість прилучитися до мистецтва, а вона нехтує цим. Я співаю, маю слух, а от ходи-

ти в музичну школу свого часу не мала можливості — жила в селі, де її не було. Тепер же, як почую, що хтось грає на піаніно, бачу чи гитарі — так заздрю! Це ж так гарно — для душі — співати, що хочеш і акомпанувати. Така людина в товаристві подобається всім. А що нецікаво в «музиці» — це не страшно. У школі нам теж буває нецікавий предмет, а вчимо ж — куди подінемося? Пізніше подивимся — воно тобі знадобиться. Й інтерес годі появляється.

І. КОРОЛЬОВА.

м. Олександрія.

«І ЕСТРАДА, І «ЛА-СКАЛА»

ПОЛЕМІЧНІ ЗАМІТКИ

Дивилася фільм «Травіата» в Кіровоградському кінотеатрі ім. Дзержинського, що поставлений за невідомою оперою Дж. Верді відомим італійським режисером Франко Дзефіреллі. Блискучі бель канто і гра співаків, хор і оркестр ньюйоркської «Метрополітен-опера», хореографічні сцени за участю солістів Великого театру В. Васильєва та К. Максимова, — ось у кількох словах про фільм. Ще на увертюрі і титрах в залі було тихо. А от коли почалася сцена балу і замість розмови залував спів, глядачі почали гріювати дверима. Вразила і невдоволеність тих підлітків і молодих людей, але над усе — музично-естетична глухота, елементарна безграмотність в питаннях мистецтва. Причини такої глухоти, як зазначалося у шостому номері журналу «Советская музыка», коріняться в прорахунках шкільного і позашкільного,

сімейного і позасімейного естетичного виховання. Спеціалістам добре відомий той факт, що людина, яка не була залучена до розуміння справжньої музики в дитинстві, дуже важко і навіть неможливо залучити до цього у зрілому віці. Музично-естетична глухота — хронічне захворювання.

Проблема розвитку інтересу широких верств молоді до шедеврів мистецтва (музики, живопису, балету, тощо) — можна сказати, глобальна. Наше століття з його світовими війнами, Хірошімою, страшними злочинами імперіалістів наклало відбиток сумної іронії на обличчя сучасника. Відбулася переоцінка цінностей. Прикро, але факт, що міланська «Ла Скала» збирає куди менше прихильників молодого віку, ніж фестивалі у Сан-Ремо. Та що там Італія. Спитайте у представників нашої молоді, яким музичним жанрам вони віддають перевагу. На-

вряд чи ви почуєте: опера, симфонія, народна пісня у «чистому», так би мовити, вигляді, без електронних прикрас. Переконана, що найчастішою буде відповідь — естрада. Зрозумійте мене правильно: естрада — прекрасний жанр і справа не в тому. Для музично скованої людини межа пролягає не між ВІА і симфонічним оркестром, не між Оленою Образцовою і Еллою Фітцджеральд, не між народною музикою і роком (згадайте блискучий синтез жанрів у творчості «Піснярів»), а між справжньою і поганою музикою.

Люди старшого віку зітхають: рок і справді став «роковим». Проте за 20—30 років існування цей стиль подарував чимало високохудожніх зразків.

Однак, на превеликий жаль, поняття «сучасна музика» більша частина молоді розуміє як шлягерність, шалений ритм, звуковий пресинг і при цьому не має уявлення, що ж діється у сучасній оперній, вокальній, симфонічній му-

зиці. Звичайно, що прикладна, тобто танцювальна музика потрібна. Ритмічна, весела, вона надає нам гарного настрою. Та ця музика — лише мале-єка часточка у безмежному океані музики.

Раджу прочитати прекрасну книгу В. Ярошенка «Люди і скорби» (видавництво «Молода гвардія», 1982). Ця книга про самоосвіту і необхідність морального вдосконалення. Мова в ній іде більше про живопис, але це стосується кожного виду мистецтва, культури взагалі. Є там такі рядки: «Тільки ви сфокусуєте на чомусь свій інтерес, — як відчуєте необхідність в більш глибоких знаннях історії та етики, філософії та естетики, літератури та міфології».

Тож і музики, звичайно. Музичне мистецтво епохи Відродження, Бах, Моцарт, Бетховен, бездонний світ вітчизняної музичної культури. Погляньте навкруги, скільки книг, каталогів бібліотек, платівок із записами музики всіх часів і народів. Досить лише почати, сфокусувати увагу, і ви захопитеся.

К. ТЕРЕНЬОВА,
музикознавець обласної філармонії.

Трудівники полів і ферм завжди з інтересом сприймають виступи агібригади Новгородківського районного культурно-спортивного комплексу, у складі якої чимало молодих культурників.

Фото С. ФЕНЕННА.

Калейдоскоп «Диск-залу»

Відомі автори — композитор Є. Птичкін і поет Л. Ошанин XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів присвятили музичний спектакль «Тому, що мені 18». Це 18 номерів, де відображено прогресивний молодіжний рух. Постановка спектаклю — справа студентів Державного інституту театрального мистецтва.

Написана за документальними матеріалами опера «Сталіон» композитора О. Градського на вірші М. Пунікіної

вийшла у фірмі «Мелодія» подвійним альбомом. В опері звучать голоси А. Пугачової, О. Лосева, О. Камбурової, Н. Кобзона, А. Макаренни. Авторі працювали майже 10 років над твором, що оповідає про трагедію Чилі.

У телекосмічному концерті, організованому телебаченням СРСР, США і Великобританії, взяли участь 72 музичні колективи з різних країн. З допомогою 14 супутників телекосмічного зв'язку концерт побачили близько двох мільярдів глядачів у 167 державах світу. У програмі, що тривала без перерви 16 годин, виступила і радянська група «Антраграф». Звучали пісні про мир.

Відкрилася вітальня

Відшуміла фестивална феєрія, і тепер хлопці і дівчата на різних шпотах нашої планети діляться з друзями та близькими враженнями від московського свята дружби й солідарності. Відчули пульс фестивалю й ті, хто на ньому не був. І не тільки телевізор та повідомлення преси й радіо дали таку

можливість. В перший день роботи Московського фестивалю у колосі «Комуніст» відкрилася музична вітальня. Перший тематичний вечір називався «Світ і фестивалний рух», першими гостями вітальні були члени КАМК ферми над якою шефтує районний комсомолу.

Відвідин жителі Листопадового матимуть можливість у вітальні зустрічатися з самодіяльними співаками і музикантами — своїми земляками і приїжджими.

І. БОЙКО,
інструктор відділу комсомольських організацій Новоградського РК ЛКСМУ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 00510.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

Індекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; айськово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. 421. Тираж 58 500.

Газета виходить у вівторок четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградський правдо» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.